

Armsad siinviibijad!

Varsti on eesti riigi sajas sünnipäev.

Küllap nii mõnedki vanemad kui vanavanemad mäletavad, kuidas möödusid 24. veebruarid ENSV liidus. Vist ei olnud väga tore. Just sellepärast peaksime meie täna siin tundma kahekordset rõõmu, kõigi nende kordade eest, mil me ei saanud seda rõõmu maailmale näidata.

Oleme küll tõsised töoinimesed, aga äkki võtaks täna aja maha? Tunnetaks seda suurt rõõmu seesmiselt – naudime oma vaba riiki, selle toredaid inimesi ja üritame talle anda parima võimaliku sünnipäevakingi – sest meis igas ühes on peidus oma väike Eesti.

Minu füüsikaõpetaja on öelnud, et meil on alati enda maailmapilt, mida me ise kujundame ning, et füüsikud üritavad meie maailmapilti lihtsalt sarnasemaks muuta. Ma küll ei ütle, et tal õigus ei ole, aga leian, et ei ole vaja kõrget kraadi, et maailmu sarnasemaks teha, sest kasvõi selleks samaks 24.veebuariks on meie maailmapildid üsnagi sarnased.

See päev on siiski pühendatud meie armsale isamaale ja enamikul meist tiirlevad peas mõtted seoses temaga.

Tulles nüüd sealt seesmisest poolest välja, mida saame füüsiliselt teha? Mõtted on väärt asjad, aga neist jääb vajaka, kui nad vaid mõteteks ka jäävad.

Oleme juba palju ära teinud, kasvõi näiteks „Teeme ära!“ üritus, mille oleme rõõmsalt omale traditsiooniks võtnud ja iga aasta teemegi ära! Loodus on igatahes päris palju puhtamaks saanud, kuid siiski on veel pikk tee minna.

Ütlus, et igaüks võiks olla parim versioon endast, ei käi ainult inimeste kohta ... et meie riik saaks olla parim versioon endast, peame ka meie häid otsuseid tegema, nii endale kui riigile mõeldes.

Paljugi on veel Eestis parandada aga täna võime fookuseerida headele asjadele ning mitte torkida seda, mis juba tõesti hästi on.

Sihime kõrgustesse ja saamegi kõrgele!

Hedvig Kivi

8d